

ПІСНЯ ДОПОМАГАЄ БІЙЦЯМ

20 листопада 2013 року композитор-пісняр Анатолій Сердюк авторським концертом у рідному Запоріжжі відсвяткував 25-ліття артистичної діяльності. Поет Дмитро Павличко, вітаючи композитора з ювілеєм, зауважив, що спільне їх дітище пісня «Вставай, Україно!», написана ще далекого 1991 року, зі словами «Вставай, Україно, вставай, виходь на дорогу свободи, де ждуть європейські народи!» актуальна в ці дні, як ніколи. І, дійсно, наступного дня після концерту студенти в Києві вийшли з протестами на Євромайдан. Подальші події всім відомі – революція Гідності, анексія Криму, війна на Сході. Подібний ланцюжок подій склався після виконання пісні на фестивалі «Червона рута-91», що теж проходив у Запоріжжі. 18 серпня на гала-концерті переможців Анатолій Сердюк заспівав «Вставай, Україно!», а наступного дня в Москві стався переворот ГКЧП, в результаті якого Україна виборола незалежність.

Зважаючи на такий вплив пісні на події, її автор досить довго виходив на запорізький Майдан лише з промовами, без співу. Та після розстрілу Небесної Сотні «Вставай, Україно!» залунала на кожному мітингу. А в березні композитор склав пісню «Небесна сотня» (слова харківського поета В. Курінного), яку Україна згодом почула і на концертах, і в ефірах Національного радіо.

Шукаючи партнерів для проведення патріотичних концертів, Анатолій Сердюк познайомився з активістом Народної Ради Запоріжжя Сашком Павленком і членом обласної ради ветеранів прикордонних військ Сергієм Вітвицьким. Із цього знайомства народилися поїздки й виступи у військових частинах, на полігонах і блокпостах. У квітні були концерти перед бійцями новоствореної Національної гвардії та прикордонниками на межі Херсонщини з Кримом. Найбільше вразив концерт у селі Стрілково на Арабатській Стрілці. Він проходив у польових умовах просто неба, поруч із наметовим табором, який спорудили прикордонники неподалік від газорозподільної станції, захопленої російськими військами. Запорізькі артисти Анатолій Сердюк, Любов Камінська, Юрій Іваськевич і ансамбль «Одна родина» співали без мікрофонів, у супроводі баяна й гітари, а воїни в повній амуніції, з автоматами й кулеметами слухали їх, сидячи на траві. Ще один концерт відбувся в Чонгарі – для прикордонників і місцевих мешканців. Із метою підтримки патріотичного духу воїнів артисти виступали на артилерійському полігоні «Близнюки», в Бердянському прикордонному загоні, на блокпостах навколо Запоріжжя. З початком антитерористичної операції Анатолій Сердюк зрозумів, що бойовий дух у наших воїнів вже є, а обмундирування та амуніції не вистачає. Тож, вирішив організувати благодійний концерт «Підтримай війську України!», а на зібрані кошти закупити необхідні речі для воїнів АТО.

Написав сценарій, продумав режисуру, запросив друзів-ко-

лег, з якими знайомий ще з 90-х років: киян – народних артистів України Олега Марцинківського, Олега Дзюбу, харків'ян – соліста популярного у 80-ті роки ВІА «Красные маки» Олександра Григор'єва, поета-співавтора Віктора Курінного, запоріжців – Юрія Шкитуна, Армена Ованесяна, Юлію Куценко, Юрія Іваськевича, ансамблі «Одна родина», «Крапка», «Оксамит», відому телеведучу Олену Шевчук (був і сам соведучим концерту) та інших артистів. Усі виступили без оплати, оплатили їм лише проїзд і харчування. Був повний зал шанувальників української естради, майже тисяча проданих квитків. Запоріжці кидали гроші в скриньку й після концерту. Палац культури «Дніпропещель» безоплатно надав зал, телебачення – рекламу, десятки організацій перерахували кошти. Акцію підтримали міський голова й міська рада. Зібрали понад 60 000 грн.

Ветеран-прикордонник Сергій Вітвицький зв'язався з командирами частин, узгодив список військових потреб. Шукали речі по всій Україні – в Одесі, Харкові, Франківську, виходили на виробників, вибирали якісне й недороге, щоб закупити побільше, відпрацювали логістику доставки в Запоріжжя й безпосередньо у військові частини.

Загалом закуплено: утеплені поліуретанові чоботи – 200 пар, термобілизна – 60 комплектів, рукавиці для стрільби – 150 пар, термошкарпетки 260 пар, термоустілки – 100, плащ-намети – 12, радіостанції – 10 шт. Усе це передали воїнам 55-ї артилерійської бригади, Нацгвардії, Бердянського прикордонного загону.

Благочинна акція виконала кілька завдань. По-перше, закупили речі для воїнів, по-друге, викликали патріотичні почуття в глядачів, по-третє, показали зрусифікованим запоріжцям наших артистів і прорекламували українську естраду. По-четверте, подали приклад іншим артистам виступати на підтримку війська. По-п'яте, за словами солдатів, подібні акції підтримують їх морально, бо вони відчувають зв'язок із населенням і реальну підтримку: народ і армія – єдині.

Після благодійного концерту до Анатолія Сердюка стали звертатися люди з бажанням допомогти солдатам. Артисту знову довелося виконувати функції волонтера. Спільно із Сергієм Вітвицьким вони зібрали вантаж (ласощі, побутові й теплі речі, журнали «УНІВЕРСУМ», диски з піснями) і напередодні дня Святого Миколая відправили на передову для прикордонників, десантників і артилеристів, які дислокуються під Донецьком.

На жаль, держава не виконує свої обов'язки, тому простим громадянам доводиться ці функції брати в свої руки. Волонтерам ще не раз доведеться проводити подібні акції. А Анатолій Сердюк і надалі пропагує патріотичну українську пісню в Запоріжжі.

Л. СТАРОБИНЕЦЬ, м. Запоріжжя

Виступ перед бійцями Нацгвардії

Крим, Стрілково, квітень 2014 року

ЛИСТИ НА ФРОНТ

Дорогий солдате, захиснику, сміливцю, Герою!

Майже ніколи не доводилося писати листів, вкладати їх у конверти, позначати зворотню адресу, а після цього вкидати у поштову скриньку і... чекати. Чекати, втамовуючи цікавість і хвилювання, таких бажаних, написаних щиро, без банальності й пафосу слів... Пам'ятаю, як у школі, на уроках української мови, учні вправлялися у цьому давньому, порівняно з новітніми комп'ютерними технологіями, ремеслі. Тому, вибач будь ласка, якщо лист мій буде чи то занадто довгим, чи з деякими помилками (хоча намагаюся їх не допускати), проте таким, який, можливо, змусить тебе на хвилинку забути про пекло, в якому перебуваєш зі своїми товаришами...

Для мене ти незнайомиць. Невідоме мені твоє ім'я, твоя усмішка, не чула я твого голосу, та не заглядала у твої очі, хоча, хтозна, може б і потонула в їх глибині... Твоїм очам, мабуть, притаманний не лише пронизливий погляд, але й біль через пережите й передумане, а на скронях, мабуть, вже появилася ранній іній, бо всякого довелось побачити й відчутися... Не знаю, чи ти одружений, чи ще у пошуках своєї єдиної, яка, як на мене, пишатиметься, що її обранець героїчно захищав терени і кордони Батьківщини...

Знаєш, коли щодня з екрана телевізора, з радіо бачиш і чуєш, що на фронті стає тривожніше й небезпечніше, коли довідуєшся про нову смерть українського солдата – серце здригається, а розум не перестає ставити запитання: «Господи, за що вони у такому пеклі?». Країна допомагає вам, ми збираємо допомогу, надсилаємо її на передову, хвилюємося, чи дістанеться вона пункту призначення, оскільки відомо про спроби перехоплення посилок та випадки конфіскації. До волонтерства долучаються як діти, так і літні люди. Сьогодні вранці почула зворушливу історію: старенький дідусь приніс до пункту збору зимову куртку. Згодом волонтери відшукали у ній сховану записку: «Вибач, солдате, що куртка не нова, зате тепла. Якби міг, то серцем зігрів би тебе... Повертайся живим!».

Знаю, що солдати з нетерпінням чекають листів і малюнків, написаних й намальованих дітьми. Хочу сказати тобі, що влітку, в липні, проходила практику на Львівському телебаченні (навчаюся на третьому курсі факультету журналістики), і редакція доручила підготувати матеріал про благодійну акцію, під час якої діти оформляли плакати: хтось писав щирі побажання воякам, хтось малював національні символи, інші – своїх рідних, які на той момент воювали у зоні АТО (хоча яке це АТО, якщо півсвіту розуміє, що йдеться про відкритий військовий конфлікт). Один із них, симпатичний хлопчина, на аркуші паперу намальовав державний герб України, а на телекамеру мені

А. Сердюк (справа) і С. Вітвицький із коштами для АТО

Концерт на підтримку воїнів. Командири військових частин – учасники АТО

Концерт на блокпосту, травень 2014 року

сказав: «Хочу, щоб наші солдати якнайшвидше повернулися до своїх дітей і дружин». Захаром його звать. Можливо, колись назву цим ім'ям сина, якщо у мене й чоловіка дівчатка не народяться.

До речі, ти часто пишеш листи своїм дорогим людям? Що саме? Якими словами передаєш фронтові відчуття: стараєшся оминати тему війни чи намагася заспокоїти рідних і друзів?

Я розумію, що ви героїчно боретесь за перемогу та успішно завдасте втрат ворогам, при цьому обіцяєте рідним і близьким, що повернетесь живими. Та коли проїжджаю повз церкву, біля якої припарковані автобуси з похоронними вінками, а довкруг твпляться люди, щоб провести Героїв в останню путь, то слюзи мимоволі навертаються на очі...

Я молюся за вас, вся країна молиться за вас, вболіває за вас, аби поверталися живими і з перемогою.

Тому, якщо маєш вільну хвилинку, напиши кілька теплих слів своїй матері, своєму батькові, який зумів виховати справжнього українського патріота, надішли листа своїм друзям і товаришам, які стануть за тебе стіною, коли буде потрібно.

А якщо маєш дівчину, то і про неї не забудь, оскільки серце її кожної миті тремтить за тебе, а в думках мріє про той момент, коли впаде у твої обійми. Як у фільмі «Дорогий Джон», коли хлопець два роки поспіль листувався зі своєю коханою...

Якщо матимеш час, то і мені кілька слів відпиши. Звісне діло, довгого листа не вимагатиму, бо розумію, наскільки важко викроїти для цього вільну мить. Напиши, чого потребуєш, і я, по можливості, обов'язково надішлю. І ще. Дякую за те, що прочитав листа до кінця.

Можливо, випадково побачимось у місті, у потязі, у супермаркеті... Але не знатимемо, що це ми. Можливо, доля зведе... Хто про це відає... А поки що хай береже тебе Господь від ворожих куль, і допоможе гідно пройти це випробування!

З повагою і щирою вдячністю за подвиги.

Юлія ДЕВДА,
студентка III курсу факультету журналістики
ЛНУ імені І. Франка

Любий Солдате!

Взявши до рук аркуш паперу, довго думала над тим, що саме хочу Вам сказати, яким словом хоч трохи Вас зігріти, підбадьорити.

Вам, напевно, доводилось перечитувати листи-подяки, листи-співчуття, листи-побажання. Та чи доводилось Вам отримати листа з порадою? Заздалегідь випереджаючи Вашу відповідь, таки вирішила стати для Вас хоч на якусь мить далеким чи то близьким другом, який б взяв Вас за руку і силою думки відніс хоч на мить за тридев'ять земель від війни, і підтримав дружньою порадою...

Отож, мій любий Друже, волею долі нас з Вами поєднала епоха – ми обоє боремось за правду... Тільки Ви на фронті, а я в університетській аудиторії – від моменту самоідентифікації себе як журналістки. У Ваших жилах тече кров національних борців за свободу й незалежність України. Тож коли у Вас забракне сил йти до бою, коли Ваші руки не хотітимуть брати

зброю, нагадайте собі задля чого все починалось і, будь певні, одразу відчуєте приплив невідомої сили, невичерпної енергії.

Припускаю, що Ви часто картаєте себе за те, що вбили людину. Та власне сам факт вбивства ворога Вас не так тривожить, як сам процес, зокрема, те, що Ви були цілком байдужі, коли позбавили життя людину. Нехай це й ворог, проте це була людина, а Ви зовсім цього не відчували – ось про що думаєте. І це Вас бентежить, непокоїть. Ви боїтесь втратити себе, боїтесь повернутись додому іншою людиною. Моя Вам порада – знову ж таки згадайте, що воюєте за Правду, а значить на стороні Бога. З Його поміччю Ви обов'язково знайдете гармонію і відновите сили, повернете собі жагу до життя. Хай Вашим життєвим кредо стане вислів французького імператора Наполеона, який сказав, що «духовна сила відноситься до фізичної як три до одного!». Набирайтесь духу та допоможіть мені та моїм найбутнім дітям побачити світле небо над собою, побачити Україну у всій її красі. Обіцяю за Вас молитися, солдате Правди, обіцяю хоча б щодня подумки надсилати Вам частинку свого духу – незламного, невідкореного. Ви ж, мій любий друже, маєте знати собі ціну. Не терзайте свою душу розчаруваннями, підживлюйте її мріями, бажаннями, любов'ю до Батьківщини та рідних. Не думайте про смерть, думайте про світлий завтрашній день. Саме Вашими силами вимальовується українське Майбуття. Зараз у Ваших руках доля нації – доля вдячної нації, яка вміє цінувати своїх героїв. Не підведіть її, любий друже! Ви на шляху до перемоги, адже справжня перемога – це та, коли вороги визнають себе переможеними. Адже сказано у Біблії: «Хто взяв меч, від меча й загине». Не пропустіть цей момент – момент настання Справедливості, народження Перемоги та відродження нової України. Боріться, любий друже!

Олена ПЕТРИШИН,
студентка III курсу факультету журналістики
ЛНУ імені І. Франка

Дорогі наші ангели-охоронці!

Чи бувають на війні ангели – питання суперечливе, але, з іншого боку, якась вища сила, що рятує і допомагає, таки існує...

Це наша спільна війна. Ви – на передовій зі зброєю, ми – у тилу. Озброєні словом. Ця війна переродила душу українського народу, який, мов Фенікс, постав з попелу. Відбулась переоцінка вартостей, оновилось мислення громадян, почала стрімко формуватись державницька й політична свідомість нації.

Ми не маємо морального права більше цінувати матеріальне, ніж духовне. Саме духовність і патріотизм зараз найбільш потрібні нам усім для порятунку Української держави.

На жаль, у цьому збройному конфлікті з Росією наші воєнні стратегії не завжди завершуються перемогою й миром. Трапляється і зрада у результаті таємних домовленостей. Але ми не здамося! Ми цінуємо життя наших співвітчизників на фронті, як і незалежність нашої Батьківщини.

Захист суверенітету України став для нас не лише справою честі, а обов'язком, випробуванням, чи гідні

«УНІВЕРСУМ» НА ЛУГАНЩИНІ

ми називатися громадянами Української держави.

Історично склалося, що ми змушені виборювати й захищати своє, не зазіхаючи на чуже. Тому свята Правда переможе. Незважаючи на труднощі та складні обставини, обов'язково прийдемо до Перемоги.

Слушно сказала знаменити українська поетеса Ліна Костенко: «За будь-яку владу буває соромно, а от за Україну соромно вже не буде!».

Нам не допоможе світ, доки самі не здолаємо в собі безнадію, доки самі собі не допоможемо. Лишень тоді переможемо і зовнішнього ворога, і внутрішнього.

Ірина ЧОРНЕНЬКА,
студентка III курсу факультету журналістики
ЛНУ імені І. Франка

Начать сложно, даже не знаю, как к вам обратиться: ребята, парни, мужчины, мужики... Но это, пожалуй, не так и важно.

Меня зовут Влад, мне 20 лет. Я родился и учился в Горловке, потом поступил во Львовский национальный университет. В 2012 году. Вопросы, не страшно ли к бандеровцам, еще тогда успели достать. В школьные годы не раз пересекался с людьми с Западной Украины, так что миф о бандеровцах я для себя развеял давно. И во Львов приехал, чтобы развеять миф о Востоке.

Пишу вам, чтобы извиниться. Это моя вина, что в моем родном регионе так не любят Украину. Это моя вина, что я не обеспечил достойного уровня информированности своему окружению в Донецкой области, вследствие чего такая ситуация происходит. Простите.

Воин из меня так себе. Я не особо успешен в физподготовке, зрение не ахти. Да и материально я не готов помогать армии: к очень обеспеченной категории населения я не отношусь, родители сейчас в сложной ситуации тоже. Но я обещаю, что отдам свои силы для того, чтоб ваши страдания не пропали даром. Обещаю, что часть своего времени и сил отдам на воспитание молодежи, ведь именно в нем, в воспитании и образовании, на мой взгляд, состоит будущее нашей страны.

Обещаю, что как журналист, возможно, если им стану, буду работать за наше общее дело, как бы пафосно это не звучало.

Кроме этого хочу вам сказать спасибо. Поверьте, вы воюете не зря. Да, в верхушке власти есть предатели. Да, среди граждан на Востоке тоже есть неблагодарные, которые живут на иждивении в Украины. Не думайте о них. Там, за линией фронта, есть мои друзья, которые вас ждут. С каждым днем все больше ждут. Вы спасаете их жизни, их судьбы. И мою в том числе. Я не был в своей квартире с февраля месяца.

Я и многие другие ждут освобождения Горловки. Понимаю, что не ваша вина в том, что они все еще там, террористы эти. Но помните, что мы верим в вас, надеемся на вас.

Воюйте, а мы будем поддерживать информационный фронт.

Берегите себя, герои!

Влад КРИЛЕВСЬКИЙ,
студент III курсу факультету журналістики
ЛНУ імені І. Франка

